

Prioritatea numărul unu

11 octombrie 2004

Gili Cârstea

Generația prezentă a așteptat cu nerăbdare și anticipație binefacerile civilizației moderne, cu speranța că abundența și confortul vor atenua, dacă nu chiar elimina, problemele morale grave ale societății. Lumea a sperat că educația și democrația vor crea o societate mai bună, mai durabilă, mai civilizată. Nu a fost așa. Explozia informatică nu a făcut decât să ne arate mai clar că nu suntem nimic altceva decât o civilizație a gunoiului, moral sau material.

La fel se întâmplă în biserică. Am sperat că educația înaltă, asociată cu activitățile misionare sau de binefacere vor produce o generație morală, spirituală, activă pentru Dumnezeu, dedicată soliei îngerului al treilea. Nu a fost așa. Tinerii noștri se confruntă cu aceleași probleme ca și colegii lor nereligioși, ba poate chiar mai mult decât ei. Se pare că virusul laodicean se transmite pe cale genetică, rezistând șocului produs de bazinul de botez. Ei sunt atrași de lucrurile vremelnice ale veacului acesta mai mult ca niciodată. Sportul, muzica, distracțiile, aventurile acestei lumi îi prind în vârtejul din jurul chipului de aur, iar biserica privește neputincioasă, încercând să le ofere aceleași lucruri ca și lumea, poleite doar cu expresii creștine, în speranța de a-i păstra aproape.

Sfatul divin nu vorbea așa. El ne-a oferit la timp soluția la asemenea probleme, dar noi am fost destul de greoi în a prinde valoarea recomandărilor inspirate. Iată soluția simplă pentru impasul în care am adus singuri generația tânără:

„La amvon, în școala de sabbat, la orele de rugăciune sau în societate, noi trebuie să avem subiecte proaspete cu care să luminăm pe alții. Trebuie să urmăm exemplul lui Isus, care a fost Învățătorul desăvârșit. El îi învăța pe oameni descoperindu-le caracterul viului Dumnezeu. El spunea: ‘Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.’ Acesta este subiectul central care trebuie imprimat în mințile tinerilor; ei trebuie să aibă o cunoaștere a caracterului părintesc al lui Dumnezeu, spre a putea să așeze lucrurile veșnice deasupra celor vremelnice. Privind caracterul lui Dumnezeu, în inimile lor va apărea o dorință puternică de a oferi și altora adevărul în frumusețea și puterea lui” (TSS 85).

Cum să poată tinerii din biserică să așeze „lucrurile veșnice deasupra celor vremelnice” dacă noi am împroșcat cu noroi caracterul lui Dumnezeu ani de zile, și continuăm să o facem cu zel până în ziua de astăzi? Cum să vadă ei frumusețea caracterului divin când noi le spunem că Dumnezeu îi va extermina fără milă dacă refuză pe Hristos? Cum să le câștigăm interesul pentru studiu dacă le spunem că se vor prăji în foc proporțional cu cunoașterea adevărului? De ce să nu-și trăiască viața „la superlativ” dacă oricum nu se poate trăi fără păcat decât la a doua venire?

Dacă fiii dumneavoastră au ca prioritate lucrurile vremelnice, sigur nu cunosc caracterul lui Dumnezeu. Dacă în inimile lor nu există „o dorință puternică” de a oferi altora adevărul în puterea și frumusețea lui, sigur nu au avut șansa să privească frumusețea caracterului lui Dumnezeu, sigur nu știu nimic despre neprihănirea lui Hristos.

Ce altă prioritate ar putea avea biserica, afară de a permite ca subiectul neprihănirii lui Hristos să le înghită pe toate celelalte?
